

Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, stwierdzając, że art. 101 ust. 1 TFUE może być stosowany do zachowań obejmujących koordynację cen poza UE wyłącznie na podstawie kryterium kwalifikowanych skutków, bez konieczności oceny, czy celem lub skutkiem tych zachowań jest ograniczenie lub zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym.

Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, badając dokonaną w decyzji oceny skutków koordynacji w odniesieniu do usług przewozu towarów w ramach połączeń przychodzących, ponieważ i) niewłaściwie zastosował lub pomylił właściwe orzecznictwo dotyczące oceny antykonkurencyjnych skutków wynikających z naruszenia prawa konkurencji przez cel w kontekście dochodzenia kompetencji do zastosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG; (ii) uznał, że Komisja spełniła kryterium kwalifikowanych skutków, podczas gdy nie wypełniła ona ciężącego na niej obowiązku dokonania prawidłowej oceny lub w ogóle nie oceniła dowodów niezbędnych do ustalenia kompetencji w odniesieniu do połączeń przychodzących, aby spełnić kryterium ustalone w decyzji; (iii) naruszył prawo odwracając ciężar dowodu i zarzucił Air Canada jakoby nie dostarczyła dowodu na przeciwieństwo istnienia skutków, których w decyzji nigdy nawet nie stwierdzono; (iv) zastąpił własne rozumowanie rozumowaniem Komisji w odniesieniu do tego, jak i dlaczego kryterium kwalifikowanych skutków miało zostać spełnione; (v) naruszył prawo Air Canada do obrony, dokonując oceny legalności decyzji na podstawie argumentów, wykładni i analizy przedstawionych po raz pierwszy w trakcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności; (vi) niewłaściwie zastosował lub pomylił właściwe orzecznictwo dotyczące jednolitego i ciągłego naruszenia; oraz (vii) nie dokonał właściwej kontroli zawartej w decyzji oceny skutków jednolitego i ciągłego naruszenia jako całości.

W ramach zarzutu drugiego strona wnosząca odwołanie podnosi oczywiste naruszenie prawa w dokonanej przez Sąd ocenie odpowiedzialności Air Canada za połączenia, których nigdy nie obsługiwała lub których zgodnie z prawem nie mogła obsługiwać, ponieważ Sąd i) zastąpił własne rozumowanie Komisji zawartym w decyzji i tym samym zajął stanowisko sprzeczne z samą treścią decyzji; (ii) naruszył prawo Air Canada do obrony, opierając się na argumentach, wykładni i analizie, które nigdy nie zostały przedstawione Air Canada w toku postępowania administracyjnego; (iii) nie uzasadnił w sposób wystarczająco jasny i jednoznaczny swoich wniosków końcowych; oraz (iv) zastosował nieistotne dla sprawy orzecznictwo, a w każdym razie zastosowała je w sposób niewłaściwy.

W trzecim zarzucie strona wnosząca odwołanie podnosi oczywiste naruszenie prawa polegające na tym, że Sąd nie ocenił z urzędu braku kompetencji czasowej Komisji do nałożenia grzywny na Air Canada po upływie terminu przedawnienia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 8 czerwca 2022 r. – Skatteministeriet / Danish Fluid System Technologies A/S**

(Sprawa C-368/22)

(2022/C 303/26)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteministeriet (duńskie ministerstwo ds. podatków)

Druga strona postępowania: Danish Fluid System Technologies A/S

Pytanie prejudycjalne

Czy podpozycję 7307 22 10 Nomenklatury scalonej Wspólnej taryfy celnej, zmienionej załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁽¹⁾ w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona artykuły takie jak te, które są przedmiotem postępowania głównego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 284, s. 1